

HET VERHAAL VAN JAN, geschreven door zijn partner omdat hij zelf niet meer kan schrijven.

Een gescheurde halsslagader en de gevolgen

Yeeha!!! Woensdag, 16 mei 2012 = lang weekend! Wie had toen geweten dat het een “eindeloos weekend” zou worden ...

's Avonds gaan slapen en 's morgens op 17 mei 2012, Hemelvaart, wakker geworden: ik kon me niet meer draaien. Ik was rechts volledig verlamd en kon niet meer spreken ... Enkel oerkreten kon ik nog uiten. Tot in de ambulance weet ik nog alles, maar nadien komt een ganse periode, die ik enkel ken van horen zeggen.

Via MUG overgebracht naar St. Lucas in Gent. Daar aangekomen een hersenscan genomen, waar niets op te zien was. Allicht nog te vroeg? Daarom dan maar via een katheder in de lies op zoek naar het probleem. Tijdens dit onderzoek hebben mijn hersens even de stekker uitgetrokken en heb ik stuipen gedaan.

Bleek dat in mijn slaap mijn halsslagader gescheurd was en daardoor werd een klonter gevormd, waardoor er geen bloedtoevoer meer was naar mijn hersenen. Gevolg: verlamming rechts en mijn spraakcentrum dat compleet “kapot” is.

De dagen nadien op intensieve behoren eveneens tot het “zwarte gat”. Ik ben van in het begin altijd bij bewustzijn geweest en ook daar, maar ik keek enkel rond. Ik reageerde op niets of niemand en verstond blijkbaar ook niets of niemand ... Er werd voor hersenoedeem gevreesd en daar dit fataal kan zijn, werd ik naar een éénpersoonskamer overgebracht, zodat mijn vrouw zoveel mogelijk bij mij kon zijn.

Elke morgen belde ze met een kleine stem naar het ziekenhuis om te weten of ik nog bij bewust zijn was. Enfin, het hersenoedeem is – gelukkig - uitgebleven en 's zaterdags zat ik zoals een echte in mijn ondergoed naar TV te kijken toen mijn vrouw toekwam; ze ging haast achteruit weer buiten van 't verschieten!! Ik kon nog steeds niets zeggen, maar mijn verlamde rechterbeen recupereerde wonderwel.

Revalidatie

Vanaf dan begon de –jarenlange- revalidatie. Eerst bescheiden in St.Lucas: kiné en logo. De logo was een ramp : mijn pyjama was kletsnat van 't zweet, maar ik slaagde er zelfs niet in om bv. “aam” of “oom” na te zeggen. Terwijl we alle dagen volop oefenden, kwamen ineens “ja” en “neen” terug, maar ... ik gebruikte ze door elkaar en verkeerd, dus kon niemand op mijn antwoord afgaan. En dan de openbaring: ik kon ineens vloeken: “gotterdamme”! Iedereen vond dat supergrappig!

Begin juni kreeg ik een geschenk uit de hemel: er was iemand in K7 (revalidatiecentrum van het UZ te Gent) niet komen opdagen en de hoofdrevalidatiearts zag potentieel in mij, zodat ik er naartoe mocht.

En dan begon het echte werk: alle dagen logo, kiné en ergo. Dat was qua vermoeidheid zwaarder dan een fulltime job, maar ik volhardde en oefende zelfs tussendoor nog zelfstandig, want ik zou/wou weer communiceren. NIEMAND die zich kan voorstellen wat het is als je je niet kan uiten. Gelukkig bleef mijn familie mij voor de volle 100% steunen en ze gaven nooit op, als we elkaar niet verstonden. En mijn kamergenoot van K77, die zal ik nooit vergeten, die heeft me ook super vooruit geholpen.

Na 4 maanden residentiële revalidatie mocht ik naar huis en overstappen op dagelijkse ambulante revalidatie (eveneens in K7 van het UZ te Gent). De inzet en engagement kon ik gelukkig blijven opbrengen, maar het bleef /blijft zwaar.

Na nog eens 4.5 maanden ambulante revalidatie in het UZ te Gent, moest ik plaats maken voor andere patiënten en zo belandde ik in AZ Alma te Eeklo. Daar ben ik nu nog steeds aan het revalideren (logo, kiné, ergo) en ook daar is de inzet van de therapeuten immens.

Mijn leven nu

We zijn nu 20 maanden verder en de multidisciplinaire revalidatie gaat voort. Mijn rechter been is quasi-volledig hersteld, mijn rechter arm is (en blijft) verlamd en mijn spraak evolueert gelukkig nog steeds. Ik zal echter nooit meer kunnen spreken, zoals een “gewone” persoon; ik moet altijd nadenken hoe ik mijn mond moet plaatsen om een bepaalde klank voort te brengen. Ik heb afasie en apraxie. Schrijven kan ik niet meer: ik kan de letters maar niet in de correcte volgorde plaatsen. En lezen, kan ook slechts hééééél beperkt. Korte zinnen (anders weet ik op het einde van de zin niet meer wat er in het begin stond) en heel eenvoudige verhalen, zonder flash backs e.d.

Werken kan ik niet meer en dat was nochtans mijn lang leven: met mensen omgaan en mensen helpen. Nu ben ik diegene die geholpen moet worden: bij het aankleden, wassen, eten snijden ..., maar ik probeer de moed erin te houden, wat niet gemakkelijk is.

Zo zie je maar hoe je leven op 1 nacht kan veranderen ...

Met hulp, geschreven door Jan

Ik zie mijn vrouw graag.

Margit is mijn vrouw.

Ik ben mijn vrouw zo dankbaar voor al wat ze doet voor mij.

Jan Meulebroeck en Margit Paepe